

Piotr Beczala

Sarah Tysman, piano

Dijous, 3 de febrer de 2022, a les 19h

A stranger is master of nothing.
Who in a nightmare
Can help himself?

Anne Carson, The fall of Rome: A traveller's guide

Amb el suport de

Liceu
Opera
Barcelona

Fitxa artística

Piotr Beczala, **tenor**
Sarah Tysman, **piano**

Consulteu les
biografies
clicant en
el nom

Durada total aproximada: **2 h**

Primera part: **40 min**

Pausa: **30 min**

Segona part: **50 min**

175

Liceu
Opera
Barcelona

Programa

Primera part

Giuseppe Verdi (1813 – 1901)

“Questa o quella” (*Rigoletto*)

“Parmi veder le lagrime” (*Rigoletto*)

Francesco Paolo Tosti (1846 – 1916)

L'ultima canzone

Chi sei tu che mi parli

Ideale

Giuseppe Verdi (1813 – 1901)

“Deserto sulla terra” (*Il trovatore*)

“Ah sì, ben mio” (*Il trovatore*)

Stanisław Moniuszko (1819 – 1872)

Straszny Dwór (*La casa embuixada*):
ària amb carilló

Segona part

Serguei Rakhmàninov (1873 – 1943)

“Un somni” (de *Sis cançons*)

Op. 8 Núm. 5)

“Lilàs” (de *Dotze cançons Op. 21 Núm. 5*)

“No cantis, bonica, al meu costat”

(de *Sis cançons Op. 4 Núm. 4*)

“Aigües de primavera” (de *Dotze*

cançons Op. 14 Núm. 11)

Piotr Ílitx Txaiikovski (1840 – 1893)

“On, on heu anat?” (*Ievgueni Onieguin*)

“Per què?” (de *Sis romances*)

Opus 6 Núm. 5)

“No, només el que sabia”

(de *Sis romances Op. 6 Núm. 6*)

“En el bullici del ball” (de *Sis romances*)

Op. 38 Núm. 3)

“Regna el dia?” (de *Set romances*)

Op. 47 Núm. 6)

Charles Gounod (1818 – 1893)

“Ah! Lève-toi, soleil!” (*Roméo et Juliette*)

Jules Massenet (1842 – 1912)

“Pourquoi me réveiller” (*Werther*)

Georges Bizet (1838 – 1875)

“La fleur que tu m'avais jetée”

(*Carmen*)

Elegància i plenitud lírica

El gran tenor polonès Piotr Beczała torna al Liceu per afegir-se a la celebració del 175è aniversari de la inauguració del coliseu de La Rambla amb un recital al costat de la pianista francesa Sarah Tysman en un programa que combina cançons i àries d'òpera del repertori italià, francès, rus i polonès. Un repertori ideal per seduir el públic amb el seu sentit del cant, guiat sempre per l'elegància natural en el fraseig, el control tècnic, la musicalitat, la riquesa de matisos i uns aguts lluminosos. En aquest sentit, obrir el recital amb dues memorables pàgines de xde Giuseppe Verdi és una mostra de la seva plenitud lírica en un paper, el duc de Màntua, amb el qual ha aconseguit grans èxits. La breu «Questa o quella», escrita en quatre estrofes que viatgen del La bemoll inicial al Mi bemoll major, exigeix al tenor flexibilitat, afinació exacta i brillantor en l'agut. El recitatiu i ària «Parmi veder le lagrime» suposa un veritable test per mesurar el mestratge d'un intèrpret en el fraseig verdità, de gran dificultat per la seva escriptura lligada i l'amplitud lírica.

L'última canzone, *Chi sei tu che mi parli* i *Ideale* són tres conegudes cançons de Francesco Paolo Tosti de melodisme inspiradíssim i expressivitat directa, amb un estil efusiu, equilibrat i elegant, tot ben allunyat de l'arravatament verista. Verdi regna a

la primera part del recital amb dues pàgines memorables més, la delicada «Deserto sulla terra» que Manrico canta al primer acte d'*Il trovatore* entre bastidors amb acompanyament d'arpa i una ària que resumeix de manera antològica la riquesa expressiva, l'elegància i la noblesa d'accents del cant verdità, «Ah sì, ben mio», que precedeix la celebèrrima *cabaletta* «Di quella pira» al tercer acte de l'òpera basada en el drama romàntic d'Antonio García Gutiérrez i que forma, juntament amb *Rigoletto* i *La traviata*, la trilogia popular de Verdi. Com a mostra del seu amor pel repertori polonès, Beczała ha triat una mostra de la millor òpera de Stanislaw Moniuszko, *Straszny Dwór* (*La casa embruixada*), estrenada el 1865 al Teatre Wielki de Varsòvia i considerada la més inspirada de totes les òperes poloneses del segle XIX. En aquesta òpera, de lirisme intens i alè patriòtic, destaca la bellíssima ària amb carilló del tercer acte, d'un encant melòdic irresistible.

Del repertori liederístic rus, Beçzala ha seleccionat quatre cançons de Serguei Rakhmàninov i el mateix nombre de Piotr Íltx Txaikovski, de qui també cantarà la magnífica i bellíssima ària de Lensky «On, on ha anat?», de l'òpera *Ievgueni Oneguin*, títol que va jugar un paper important en el seu ascens internacional. Els càlids i delicats matisos de la seva veu troben també territori ideal en el melodisme refinat de Rakhmàninov: la seva inspiració era primordialment lírica, fruit d'una sensibilitat poètica i un do melòdic fora de sèrie. L'escriptura pianística és, tractant-se d'un dels gegants del pianisme rus, admirable; més simple i meditativa en el cas de les melodies dels seus primers cicles. Les *Sis cançons*, op. 4 daten probablement del 1892 i van néixer per encàrrec després de l'èxit de la seva òpera en un acte *Aleko*, amb la qual el jove compositor va obtenir el seu diploma de fi d'estudis al Conservatori de Moscou. Totes les melodies del cicle de *Dotze cançons*, op. 14, de l'any 1893, s'inspiren en poemes ucraïnesos i alemanys traduïts al rus per Aleksis Pletxeiv, com és el cas d'*Un somni* de Heine. La part pianística adquireix una dimensió més virtuosa en les *Dotze cançons*, op. 14, i sorprèn amb textures gairebé impressionistes que es fusionen amb la veu de manera admirable en el cicle de *Dotze cançons*, op. 21, escrites el 1902 després de l'enorme èxit del seu

Segon Concert per a piano i amara-des de sentiments de desolació i dolor. De fet, «Lilàs» és gairebé un poema simfònic en miniatura per a veu i piano d'atmosferes evocadores. La predilecció pel món de la cançó també va ser constant en la carrera de Txaikovski des dels temps d'estudiant. *Les Sis romances*, op. 6, primer cicle de maduresa del gran compositor rus, daten del 1869, il·lustren la seva afinitat amb els poemes de caràcter nostàlgic i el seu gust per l'expressió directa dels sentiments. Una de les més famoses, per la seva vena melòdica, és «No, només el que sabia». Una altra joia absoluta és «Regna el dia?», del cicle de *Set romances*, op. 47, l'estructura de les quals –una llarga introducció i un postludi pianístic– emmarca la melodia concentrant la intensitat vocal amb gran brillantor. El lirisme més contingut confereix un dolç encant a «En el bullici del ball», de les *Sis romances*, op. 38.

L'òpera francesa, un repertori en el qual el famós tenor polonès mostra la seva ductilitat i un generós lirisme, tanca el programa amb tres àries extraordinàries en una atmosfera romàntica que va de la puresa de la línia, els delicats *pianissimi* i els aguts lluminosos d'«Ah! lève-toi, soleil», de *Rómeo et Juliette* de Charles Gounod, als apassionats i commovedors accents de «Pourquoi me réveiller», de *Werther* de Jules Massenet i la bellesa captivadora de «La fleur que tu m'avais jetée», de *Carmen* de Georges Bizet, que culmina amb un Si bemoll agut en pianíssim d'un efecte prodigiós.

Javier Pérez Senz

Periodista i crític musical

175

Liceu
Opera
Barcelona